

במסגרת עבודתי יוצא לי לטוס בממוצע מספר פעמים בשנה לאיטליה. כמעט תמיד למילאנו. כיף של ארץ. ענקית, יפה, גשם בקיץ לא פחות מאשר בחורף, הרבה ירוק, כבישים טובים, מסילות ברזל, שדות תעופה ומינחתים פזורים כפטריות אחרי הגשם, אוכל שגוען, יין משובח, קפה מעולה, עיצובים מהממים של כל דבר, טעם טוב, פאסטה, פיצה, סיאסטה, בקיצור, כל מה ש"הבן-אדם" צריך בשביל חיים טובים ורגועים.

שדה התעופה של מילאנו שוכן במרחק של כמה עשרות ק"מ מן העיר, בכיוון צפון מערב. ברכבת לוקח להגיע אליו כ-40 דקות ממרכז העיר מילאנו. ברכב עוד יותר. אצלנו ישנו יתרון למידות הקטנות של הארץ ואנחנו די מפונקים בכך, ששדה התעופה הבינלאומי שלנו נמצא במרחק של 10 דקות נסיעה ברכבת ממרכז תל-אביב. יש לנו רק בעיה: אין רכבת לשדה התעופה.

פורום התעופה הקלה יצר לי חוג חברתי חדש, מסוג, שלא היה מוכר לי עד שהתודעתי אליו. חברים עם מכנה משותף אהוב, שלא צריך להסביר להם מה מיוחד בתעופה, מדוע זה כה מרתק, מושך, מאתגר ומהנה. חברים, שנהנים להיפגש, להחליף חוויות, לטוס יחדיו, לדון, להתווכח, להתעדכן, להפרות זה את זה, פה ושם להתכסח וסתם להיות ביחד. נפגשים רק בשביל "כיף נטו".

אחד האנשים, שיצא לי להכירם אישית, הוא ידידנו רב המעללים זאב רוזנק, מהמולדת האיטלקית. אנחנו שומרים על קשר רצוף ובאחד מביקוריו בארץ אף הזמנתיו לטיסה ב"מוני", החביב עלי מאד. הטיסה התקיימה ב-22 במאי 2003.

לצערי כי רב, לא מתאפשר לי לטוס כרגע על ה"מוני" כי אינו מופעל עוד באופן מסחרי. (בהזדמנות זו אני מבקש להודיע, שאם מישהו מכיר בעלים של מטוס "מוני", שאינו יודע להטיסו, שיפנה אותו אלי ואני כבר אטיס אותו עבורו).

בחודש ינואר 2003 בקרתי באיטליה. לקראת מועד נסיעתי סכמתי עם זאב, שאם מזג האוויר יאפשר זאת, אגיע אליו ביום ראשון בבוקר, אחד מימי המנוחה השבועיים של האיטלקים, ונטוס יחדיו.

תחזית מזג-האוויר המעודכנת לאותו יום לא היתה מלבבת. ערפל בכל צפון איטליה. למרות זאת, בתקווה שהערפל יתפזר, החלטתי לקום מוקדם, לצאת לתחנת הרכבת המרכזית ולנסוע לעיר מודנה, הנמצאת במרחק של כשעתיים נסיעה (למעלה ממאתיים ק"מ) ממילאנו.

מכשלה נוספת שציפתה לי הייתה שביתת רכבות, לפי מיטב מסורת השביתות האיטלקית. השביתה היתה חלקית. לא היה ברור אלו רכבות ייסעו ואלו לא.

בהגיעי לתחנת-הרכבת הראה לוח-הזמנים הגדול, שהרכבת מתוכננת לצאת בזמן. לא חלפו מספר דקות ולוח-הזמנים החל להשמיע את התקתוקים המוכרים לנו משדות התעופה, המלווים את מהלך עדכון שעות הנסיעה. אט אט החלו להתבטל הנסיעות, שתוכננו לאותו בוקר, עד שגם הרכבת למודנה בוטלה.

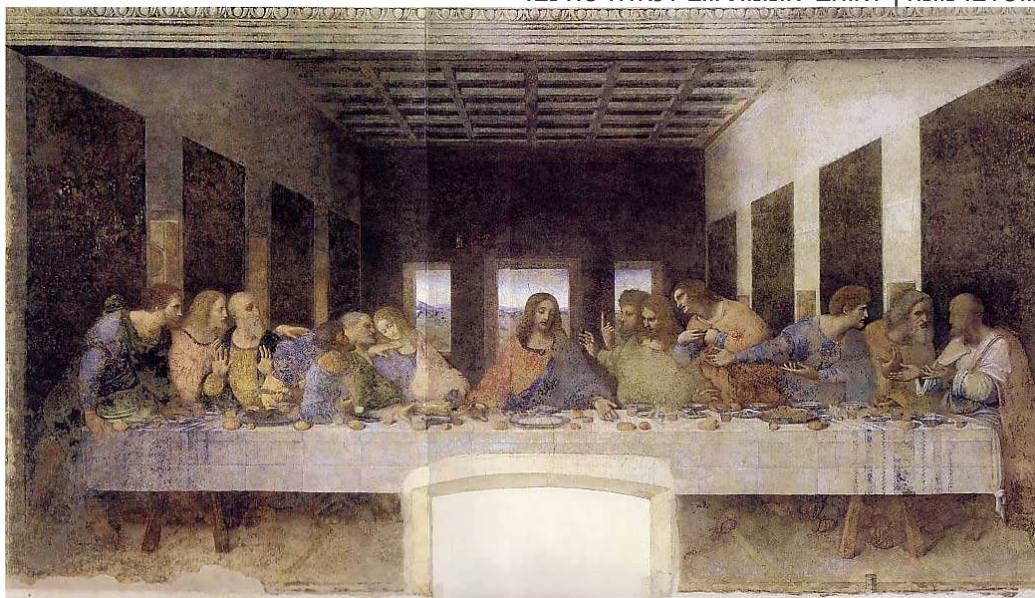
חשבתי אולי לשכור מכונית, אך ביום ראשון הכל סגור, וכל סיפי השכרת הרכב באזור תחנת-הרכבת המרכזית היו נעולים עם מנעול וגם עם בריח, שלא יהיה ספק שהם סגורים ומסוגרים, ושהם לא ייפתחו לפני יום שני (במקרה הטוב). אך מעז יצא מתוק.

לאחר שיחת עדכון טלפונית עם זאב, נותר לי יום ראשון שלם במילאנו. השכלתי הכללית לחשה לי, אי שם מהאונה האחורית של המוח, שאולי כדאי לראות את תמונת הקיר הידועה של ליאונרדו דה-וינצ'י "העודה האחרונה" (The Last Supper), שמקום משכנה במילאנו, בכנסיית Santa Maria delle Grazie, הנמצאת ב-Via Ruffini, לא הרחק מתחנת הרכבת Stazione Nord, או בשמה האחר: Cadorna.

אחת מאהבותי הגדולות, בהיותי בחו"ל, היא ללכת ברגל ברחובות הערים, שבהן אני מבקר. את מילאנו הספקתי כבר למדוד ברגלי מספר פעמים לאורך ולרוחב, אך בתוך המבנים לא כל כך ביקרתי. שמתי, אם כן, פעמי למקום, שבו מצוי ציור הקיר המפורסם. הכל ברגל. הלכתי, ובדרכי נכנסתי לעוד מוזיאון, עם ציורי שמן ענקיים, כאלה שתמיד גורמים לי לצאת עם תחושת מועקה כבדה. הכל מקרין נצרות רעה. סבל, עינויים, צליבות, מלחמות. הכל בשם הדת, ששלטה באירופה באותן

שנות החושך הארוכות. בניגוד לתמונות המדכאות, המוסיקה הכנסייתית היא משהו אחר לחלוטין, שמימי, אבל זה כבר נושא אחר.

בבואי לכנסיית Santa Maria delle Grazie הסתבר, שיש להזמין מקומות זמן רב מראש ושארין כרטיסים לאותו יום. נכנסים לראות את התמונה בקבוצות, כל פעם מספר אנשים לזמן קצוב, וזאת ע"מ לשמור תנאי חום ולחות קבועים, כדי לא לפגום ביצירות (יש שם ציור קיר גדול נוסף). מאוכזב פניתי לאחור אך מיד לאחר מכן שמעתי את קול הקופאית קורא לי לשוב, היות שאשה אחת, שהיו כרטיסים בידה לעוד מספר דקות מבקשת למוכרם. בשמחה קפצתי על המציאה, קניתי כרטיס וכעבור חצי דקה הצטרפתי לקבוצה ונכנסתי. הציור ענקי: כ-9 מטרים אורכו וכ-4.5 מטרים גובהו. מה אומר ומה אדבר, הפיצוי העצמי היה מושלם. מומלץ לאוהבי אומנות וגם לכאלה שאינם.

באפריל שלאחר מכן, שוב הייתי במילאנו. שוב נדברתי עם זאב לנסות ולהפגש. שבת היה יום פנוי. היתה צריכה להיות לי פגישה חשובה בעת ביקורי שם. הודעתי שאני מוכן להשאר יום נוסף באיטליה על-מנת לקיים את הפגישה. האדם, שעמו הייתי אמור להפגש, הודיעני שיבוא למלון, שבו התאכסנתי, בשבת אחר-הצהריים, על-מנת שלא אצטרך להשאר באיטליה יום נוסף במיוחד. ידעתי שלא אספיק לצאת למודנה ולשוב עד מועד הפגישה, וכך, העברתי בוקר אביב צח וזיווני ברחובות מילאנו, תוך שאני טובל את יגוני בכוס בירה, מביט בערגה לשמיים הכחולים ומיצר על כך, שאני כאן למטה במקום להיות שם למעלה. ובאווירה האיטלקית, ששררה שם, התאים מאד מה שליאוונרדו דה וינצ'י כבר אמר על כך: "משטעמת טעמו של מעוף, לעולם תהלך על הארץ ועיניך נשואות לשמיים, כי שם היית, ולשם תמיד תנסך לחזור".

בקיצור: אכזבה טוטאלית!

ובינתיים חולפים להם עוד חודשים רבים. האולטרה-לייט של זאב נשבר וגם זאב נשבר קצת, והטיסה בשמי המדינה החביבה הזו נדחית "עד הודעה חדשה". מתאבנים לרוב קבלתי לאורך אותם חודשים בדמות אותן תמונות מגרות, שידידנו מק"ק מודנה טורח לסרוק ולהעלות מפעם לפעם לפורום ולתבלן בכל מיני מילים איטלקיות (בעיקר שמות של מקומות ושל פריטי מזון), כאלה שמתנגנות יפה על הלשון ומגבירות מאד את התיאבון ל"דבר האמיתי".

חלפו להן שנתיים ממועד התערוכה הדו-שנתית הקודמת, שאותה פקדתי באפריל 2002, והגיע מועד התערוכה החדשה: אפריל 2004 - מילאנו.

הפעם החלטתי לדחות את שובי ארצה ביום על-מנת לחבור לזאב במודנה ולטוס ויהי מה. במקום לשוב ביום ראשון, אשוב לי לארץ ביום שני!

התאכסנו, שותפי ואני, ב"כפר נידח" על שפת איזו "שלולית". ה"כפר הנידח" נקרא Como. עיר עם בתים לא משהו משהו, אבל קתדרלה יפה, מסעדות שאי אפשר "ליפול" באף אחת מהן ואגם (ה"שלולית" הנ"ל) מוקף הרים גבוהים עם נוף מקסים. זה אגם קומו הידוע (Lago di Como). מה אגיד לכם? מרינות, יאכטות, מזחים עם דייגים למכביר ואפילו הנגר של מטוסים ימיים עם רמפה משופעת, שעליה מסיעים את המטוסים אל האגם ומן הסתם כך גם מוציאים אותם ממנו. לפני שנתיים

ראיתי את המטוסים טסים באויר. הפעם מזג-האויר לא אפשר להם לטוס (לפחות לא בשעות שהייתי בעיר - במשך היום הייתי בתערוכה במילאנו).

תוכניתי הייתה להסיע את שותפי לשדה התעופה ביום ראשון בבוקר ומשם לנסוע ישירות למודנה. שריינתי לי, בעצת זאב, מלון סמוך לשדה התעופה ליום ראשון בערב, כדי לא לנסוע ביום שני בבוקר מרחק רב לשדה התעופה בתנועה הצפופה. שיחת טלפון עם זאב ביום חמישי אינה מבשרת טובות. מזג אויר חורפי צפוי בסוף השבוע. נמתין - סיכמנו. המתנו בסבלנות. שבת - הפתעה: יום יפה לשם שינוי. "מי ייתן שיהיה כך גם מחר", אני מביע משאלה חרישית ולא כל כך מאמין. בבוקר יום א' (הזברה קמה, לבשה את הפיג'מה...) קמתי לי מוקדם כדי "לעשות הליכת בוקר" על שפת האגם. לקחתי את המצלמה ויצאתי לסיור לכיוון הגדה הימנית (המזרחית) של האגם. התמונות יעידו על מזג האויר "המבטיח" ששרר. עננים נמוכים, ערפל, בקיצור, מזג אויר אידאלי לטיסת מכשירים אבל בהחלט לא לטיסת כיף עם זאב. אבל אני בשלי; ממשיך לפי התוכנית. ארוחת בוקר, נסיעה לשדה התעופה ובשעה 10:35 טלפון לזאב: "יצאתי משדה התעופה בדרכי אליך".

זאב: "מצב הרוח 'על הפנים'. עננים מבשרי גשם מעל מודנה. אבל צא לדרכך, ממילא אין לך דבר אחר לעשותו".

"אהיה אצלך בסביבות 12:00" אני אומר לו.

"לדעתי זה ייקח לך יותר זמן".

קבענו לדבר כשאתקרב למודנה.

140-150 קמ"ש מביאים אותי בסביבות 12:00 לאזור מודנה. בדרך התבהר מזג האויר. במודנה שוב היה אפור וקצת גשום, אך בהחלט לא משהו, שצריך למנוע אותנו מלטוס.

נפגשים ביציאה מהכביש המהיר ונוסעים ישירות ל"נמל התעופה" שבו שוכן מועדון התעופה של זאב. זהו מנחת דשא בעיירה בשם Sassuolo, 18 ק"מ דרומית לעיר מודנה.

זאב עורך לי סיור מודרך במתקני המועדון. שני הנגרים מלאים במטוסים קלים ובאולטרה לייטים, מסלול דשא, "מגדל" פיקוח בגובה מטר מהקרקע ומועדון עם מסעדה צמודה.

בהנגרים גם מטוס זלין אוירובטי שעוד יסופר בו.

מחוץ להנגר חונה ה-SIAI-205 של המועדון, מצוחצח ומגולח, "לימין שור", ממתין רק שנעלה עליו. אבל אנחנו, יש לנו זמן. שימתין לנו בסבלנות.

נכנסים למסעדה, אוכלים מזון איטלקי משובח תוך שאנחנו מדלגים על מנת האלכוהול, המתבקשת בארוחה כזו. עם גמר הארוחה השתפרה מאד ההרגשה וגם מזג האויר התבהר.

פיפי ויאללה למטוס.

המטוס מזכיר את המוני. כנף תחתית, 200 כוחות סוס, קומפלקס, כניסה מדלת בצד ימין. גם תהליך ההתנעה ממש זהה. המדפים יורדים כמו בפיפיר קאב, ע"י ידיית מכנית.

זאב נותן תדריך על הנתבי המתוכנן. הניווט בעזרת אטלס כבישים רגיל.

היות שאין לי רשיון איטלקי וזאב אינו מדריך טיסה, הרי שיכולתי לשבת רק בכסא ימין. בצד זה הדוושות אינן מחוברות למעצורים.

קבלתי את הכבוד להטיס, אבל את הניהוג על הקרקע עשיתי בעזרת זאב, בגלל המעצורים.

התנעה, הסעה על עשבים מכוסחים לתחילת מסלול, בדיקות מנוע, מתיישרים לאחר שידור "עיוור". אני פותח מנוע, רץ, בפעם הראשונה בחיי, על מסלול דשא ובסביבות 60-65 קשר מתחיל להרים אף ומנתק.

אני מעלה גלגלים, מוריד קצת כוח ונוסק לגובה של כ-1500 מעפה"ש. נוף אין סופי. הכל תערובת של חום, ירוק, אוטוסטרדות, מים, שמים, עננים בגובה 3,000 בערך, המון בתים עם גגות אדומים, מבני תעשייה ועוד.

יצאנו צפונה לאורך האוטוסטרדה Modena-Brenner, שמגיעה בהמשך לאוסטריה ואח"כ עד מינכן. לאחר כ-35 ק"מ פנינו שמאלה לאורך מסילת הברזל Modena-Verona, בכיוון צפון מערב לעמק הפו, הידוע מלימודי הגיאוגרפיה של בית-הספר היסודי (ע"ע: "עמק הפו הפורה"). חצינו את הנהר הגדול הזה והמשכנו לעיר Mantova, הבנויה על הגדה הדרומית של הנהר Mincio, שמקורו בחלק הדרומי של אגם Garda ושמחבר אח"כ לנהר הפו. סובבנו את העיר Mantova על-מנת לבחון אותה מכל הכיוונים האפשריים (360 כיוונים ברזולוציה של מעלה אחת). משם פנינו דרומה חזרה לנהר הפו.

התקרבו לעננים מורדי גשם (לא CB, לא לדאוג) תוך שאנו חווים טיסה קצרה בגשם. עקבנו אחר הנהר במעלהו לעיר Colorno, הנמצאת 20 ק"מ צפונה ל-Parma. שם חזרנו על תרגיל 360 המעלות מעל ארמון Colorno (זאב "לוקח", מבצע 360 מעלות סביב הארמון בעוד אני מצלם). זהו ארמון, שנבנה על-ידי הקיסר האוסטרו-הונגרי ואשר שימש מעון נופש למשפחתו (הרעיון הזה, של ארמון קיץ, שימש בודאי השראה לבוני "קלאב הוטל" טבריה). תוך כדי הטיסה זאב מעביר ערוצים ומדבר פה ושם באיטלקית עם שדות תעופה, הנקרים בדרכנו, מודיע להם ש"אנחנו בסביבה". הטרנספונדר מקולקל אז אי אפשר להכנס ל-CTR-ים של שדות תעופה "רציניים". אני, מציד, עסוק בלהטיס, בלהביט בנוף המקסים ולצלם.

מהארמון המשכנו, בכיוון דרום מערב למחלף של אוטוסטרדה A-1 (מילאנו-בולוניה, שעליה נסעתי למפגש עם זאב) עם A-15, המחברת את פארמה עם לה-ספציה. עקבנו אחרי A-15 על-מנת לא להכנס ל-CTR של פארמה (כזכור: אין טרנספונדר) ואח"כ טסנו לאורך המדרונות הצפוניים של שרשרת גבעות דרומית לפארמה, לכפר קטן בשם Torrechiara. שוב, תרגיל 360 מעלות (זאב מטיס ואני מצלם) סביב הטיירה המפורסמת של Torrechiara. ההמשך היה טיסה בכיוון דרום מזרח לעבר ההרים של העיר SerraMazzoni, ששם ידידנו בצע את נחיתת האונס המפורסמת שלו עם האוטלרה לייט. אח"כ דרומה לעיר Pavullo, שגובהה 2200 רגל. חלפנו מעל שדה תעופה סגור לצורך שיפוצים (האריכו לו את המסלול וגם מצפים אותו באספלט - מעניין אם גם שם זה לוקח כל כך הרבה זמן כמו שלוקח להכשיר את המנחת של מצפה רמון). באופק צופים בהרי האפניני, שפסגותיהם הרחוקות מכוסות שלג.

התחלנו לקחת כיוון חזרה (צפון מזרח) וחלפנו מעל הרים בצורת פירמידות בשם Sassi di Rocca-Malatina, אח"כ פניה לכיוון כללי מערב תוך מעבר תחת ענן, שגרם לנו להתחתתת כמעט. בדרכנו לקראת נחיתה חלפנו מעל העיר המפורסמת Maranello. העיר הזו מפורסמת בזכות מפעל מכוניות-המרוץ Ferrari, השוכן בה. רואים את מסלול הניסויים שלהם. מסלול מירוצים לכל דבר.

לכל אורך הנתיב זאב מראה בקיאות מדהימה. מכיר "כל אבן". כאן חוות יענים ("אין כרגע יענים - כשיש, הן מתחילות להתרוץ כמו משוגעות כשאני עובר נמוך מעליהן..."), כאן גרים חברים שלנו, כאן יש זה ושם ההוא. פתאום אני מוצא את עצמנו מעל שדה הבית (מנחת, ליתר דיוק). הבעיה במינחתי-דשא היא, שדי קשה לזהותם מן האויר. זה נראה כמו עוד שדה מעובד. לך דע שזה מינחת. בודקים את שק-הרוח ומקבלים בקשר נתוני רוח, הנקראים ממכשיר המדידה הנמצא ב"מגדל". הרוח צולבת, חזקה ממש ותזזיתית. זאב לוקח. נכנסים ל"עם הרוח", לגלים מטה, מדפים ונחיתה של זאב על מסלול הדשא תוך קבלת דחיפת אויר מאחור (תזזיתית הרוח, אמרתי?).

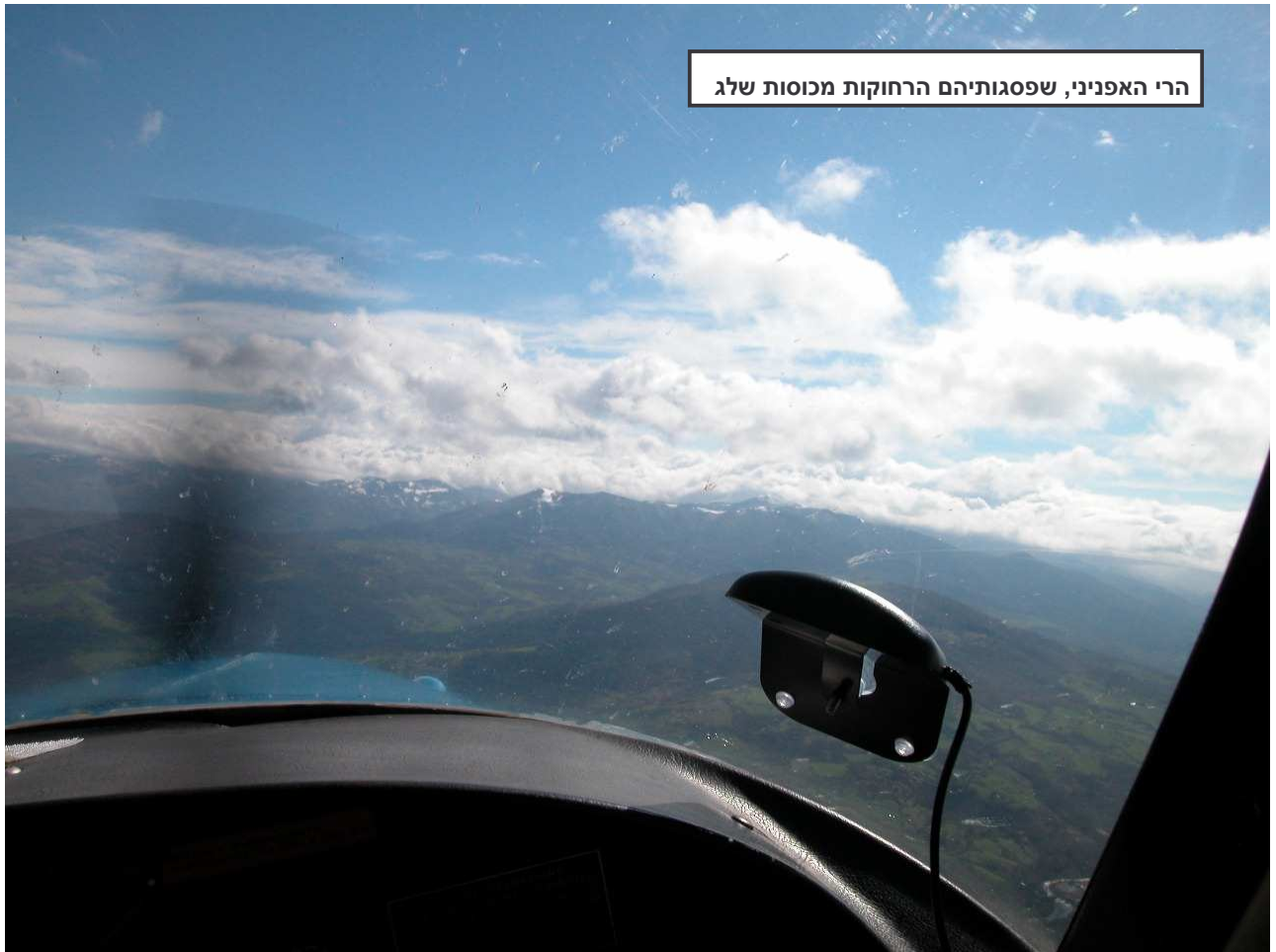
במטוס אין HOBBS. רושמים לפי טאכומטר. שעה וארבעים וחמש דקות סה"כ. שעון קיץ גם באיטליה. האור האחרון בסביבות שמונה בערב. יש לנו עוד זמן רב. הולכים ל"מגדל". לפתע מתניע הזלין האוירובטי (חד-מושבי), צבוע בצבעים צהוב שחור. הטייס יוצא למסלול, ממריא ומבצע במשך כרבע שעה תרגילים אוירובטים מעל האזור, כולל טיסה הפוכה לאורך המסלול בגובה נמוך. "הצגה חינם". לבסוף הוא נוחת ואף ניאות לאפשר לי לצלמו גאה ליד המטוס.

תאמינו או לא: לטייס האוירובטי מלאו כבר **שבעים ותשעה אביבים!** קשה להאמין. מפאת גילו המתקדם הוא רק 50. אינו מוציא את המטוס מההאנגר ואינו דוחף אותו לשם חזרה בגמר הטיסה. החברים עושים זאת עבורו - "נותנים לו כבוד". גם אני נתתי לו קצת כבוד (עזרתי לדחוף את המטוס למוסך לקראת הסגירה).

אווירה רגועה ונינוחה של סוף יום של סוף שבוע ארוך באיטליה. אט אט שוקעת לה השמש, קריר מאד בחוץ ואפילו אנוכי, הידוע כמי שרוחת באפס מעלות צלסיוס, מחפש מחסה מהרוח.

בירה לקינוח ועם חשיכה אני יוצא לדרכי חזרה לכיוון שדה התעופה מלפנסה (Malpensa) שליד מילאנו. בהגיעי לאזור מילאנו כבר גשום כהוגן. כך גם במודנה למחרת. גשם ללא הפסקה. "בינגו" של מזג אויר.

הרי האפניני, שפסגותיהם הרחוקות מכוסות שלג

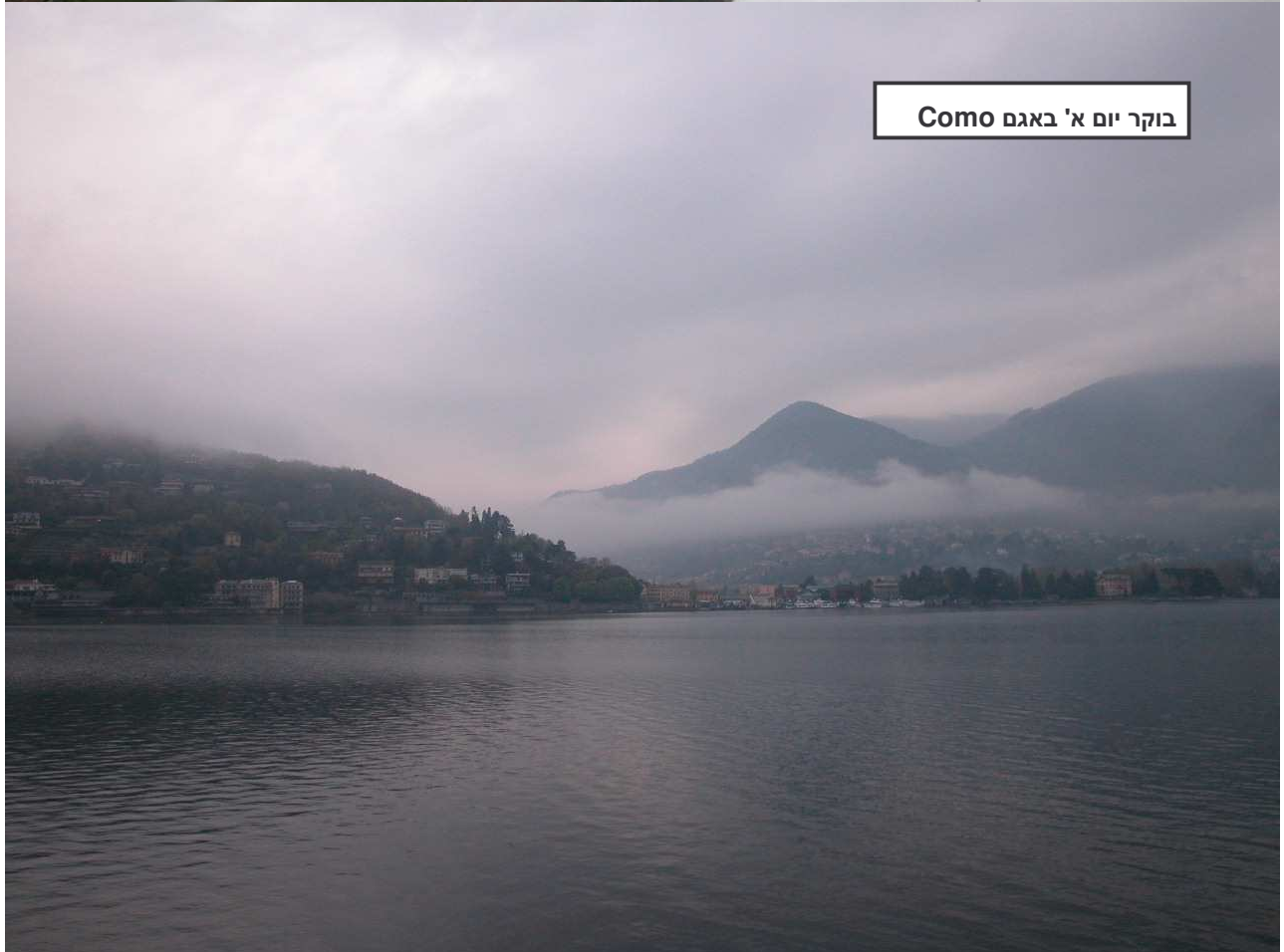
הטירה המפורסמת של Torrechiera

תערובת של חום, ירוק, אוטוסטרדות, מים, שמים, עננים, המון בתים עם גגות אדומים, מבני תעשייה ועוד

בוקר יום א' באגם Como

מזג אויר "משהו משהו"

ר Mantova על שפת הנהר Mincio

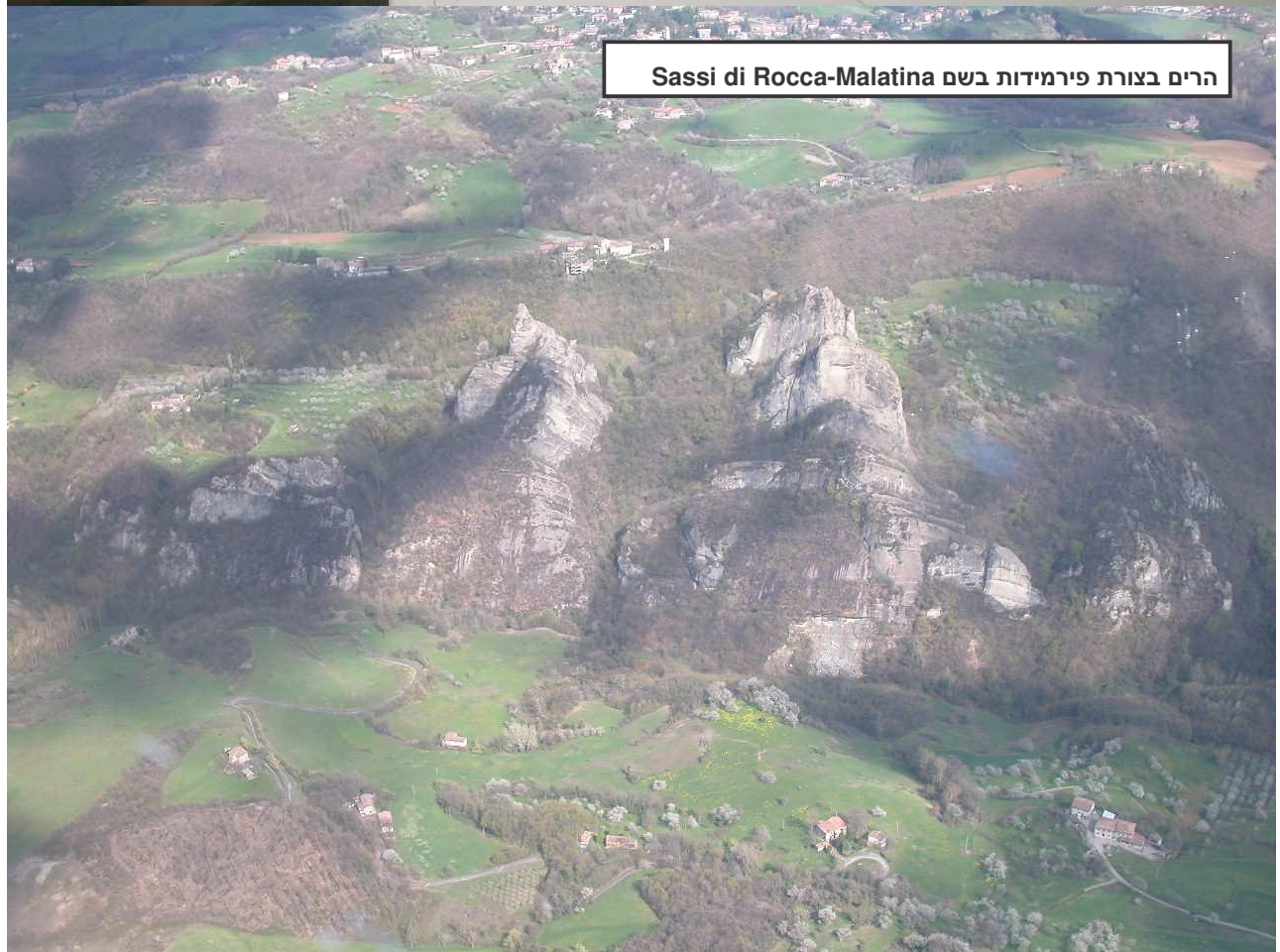
טייס אוירובטי - גיבור בן 79

לוח השעונים של ה-SIAI-205

טיסה בגשם

הרים בצורת פירמידות בשם Sassi di Rocca-Malatina

מישהו מזהה את מנחת Sassuolo

עכשיו זה כבר די ברור

מסלול הנחיתה ומסלול ההסעה

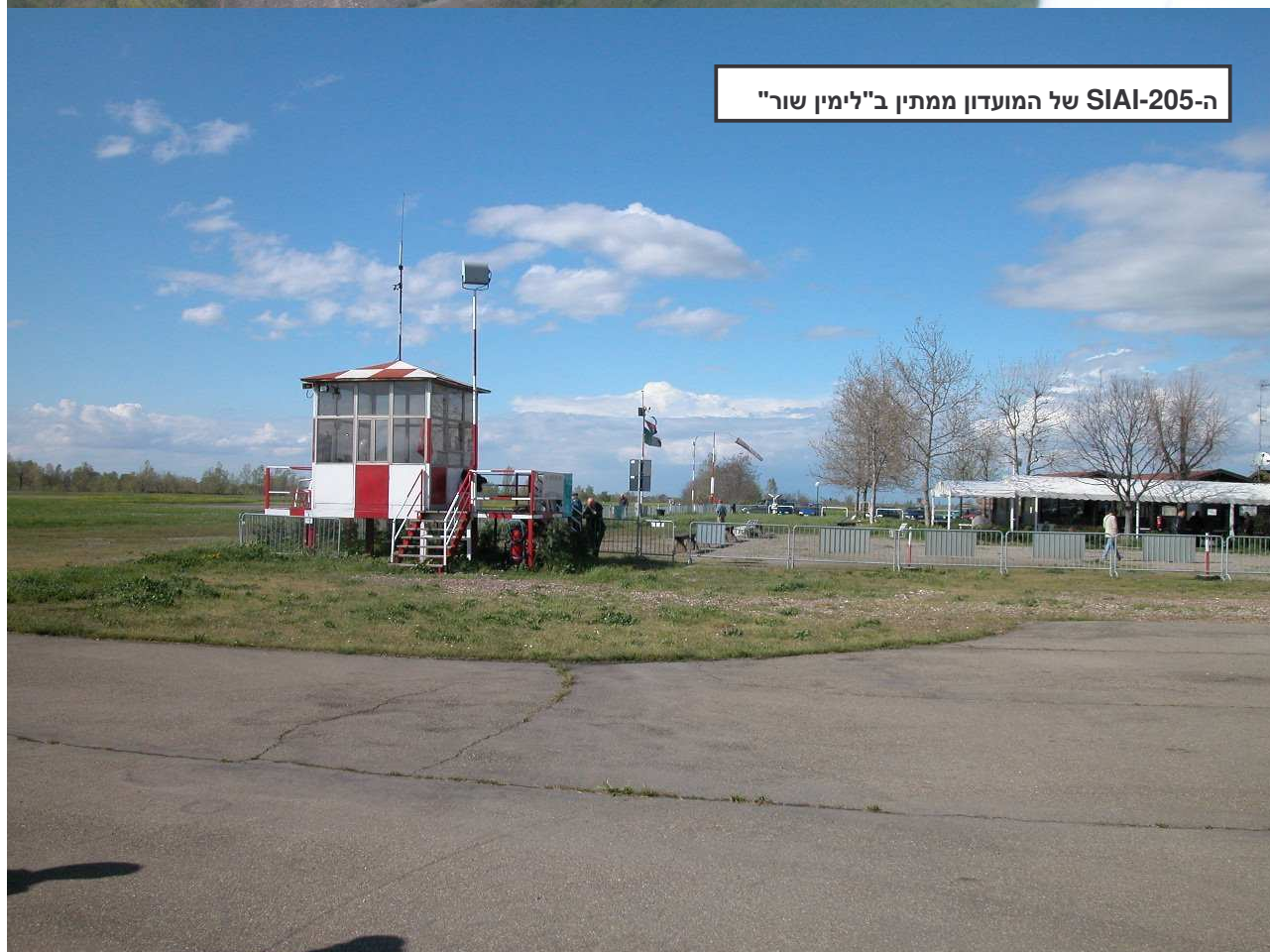

ה-SIAI-205 של המועדון ממתין ב"לימין שור"

ה-SIAI-205 של המועדון ממתין ב"לימין שור"

ה-SIAI-205 של המועדון ממתין ב"לימין שור"

אני מטיס ומצלם - זאב מדבר בקשר ומשגיח

אנחנו ליד ה-SIAI-205

זלין דו-מושבי

הזלין האוירובטי יוצא לטיסה